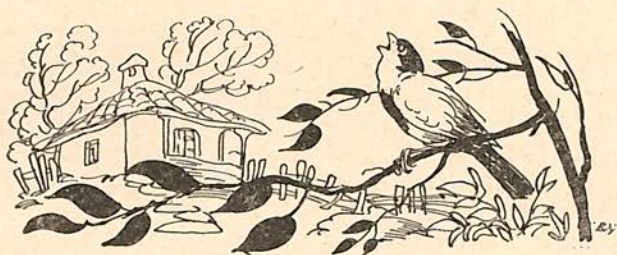

— Излѣзъ, излѣзъ, ти невѣсто млада, че юнакъ се твой стопанъ завръща, следъ победа въ родната си кѣща; посрещни го, още прегърни го, и по красно чело цѣлуни го!..

— Ой те тебе, земьо македонска, твойтѣ млади синове си идатъ, домоветѣ, земьо, да си видатъ, почернѣли още побрадѣли — да се скитатъ по гори балкани и да гниятъ въ вражески зандани. Посрещни ги, майко-мжченице, подкрепи ги съ своята дѣсница, пакъ да порятъ твойтѣ гърди плодни, пакъ да женатъ ниви хлѣбородни, пакъ да мамятъ овци и овнета, да кръстосватъ изъ хълми, полета, изъ усои, презъ клисури тѣсни и да пѣятъ твойтѣ кръшни пѣсни!...

Че надъ тебе радость днесъ се лѣе, че надъ тебе свободата грѣе!...

Вълчо Вълкановъ

БАЩИНЪ ДОМЪ

Пръвъ пжтъ тамо сме видѣли
подъ прозорцитѣ цвѣтята,
цвѣнали овошки бѣли,
малки пиленца въ гнѣздата.

Пръвъ пжтъ слушали сме тамо
на дѣдитѣ ни езика,
пръвъ пжтъ казвали сме „мамо“,
чули сме я да ни вика.

А когато сме въ чужбина,
споменътъ ни вѣчно връща
пакъ въ далечната родина —
тамо въ бащината кѣща.

Георги Владимировъ